

יש בו להקל ויש בו להחמיר, ואילו מעשה דמים הנעשה בקדשים קלים, כולו להחמיר.

לאחר זריקת דמים, מועלין באימורין, ואין מועלין בבשר.

מיצד?

על זה ועל זה, הבשר והאימורין, חייבין עליו משום פגול נותר וטמא.

קדשי קדשים לפני זריקת דמים, מועלין באימוריהן ובבשר, ואין (209) חייבין עליהן משום פגול נותר וטמא.

נמצא! מעשה דמים בקדשים קלים כולו (211) להחמיר, שעל ידי זריקת הדם באים האימורין לידי מעילה, וחייבים עליו משום פגול נותר וטמא.

לאחר זריקת דמים מועלין באימוריהן, ואין מועלין בבשר, מפני שבזריקה הותר לאכילת כהנים, ויצא מכלל "קדשי ה'".

גמרא:

ועל זה ועל זה, הבשר והאימורין, חייב משום פגול נותר וטמא. האוכל אותם לאחר זריקה, חייב כרת.

קתני, שנינו ברישא לגבי קדשי קדשים: לאחר זריקה "אין מועלין בבשר".

ויש לדייק: מעילה הוא דליכא, האוכל או נהנה מהם אינו עובר על איסור מעילה, הא איסורא איכא, אבל יש איסור לאכלו!

נמצא מעשה דמים בקדשי קדשים, להקל, שעל ידי זריקת הדם יצא הבשר מידי מעילה, ולהחמיר, לחייב עליו משום פגול נותר וטמא (210). ובקדשים קלים כולן להחמיר,

מיצד?

וקשה, אמאי, למה אסור לכהן לאכלו, הא ממונא דכהן הוא (212)? הרי נאמר במפורש בתורה [ויקרא ז] בכמה מקומות, שהכהנים יאכלוהו.

קדשים קלים לפני זריקת דמים, אין מועלין לא באימורין ולא בבשר, ואין חייבין עליהן משום פגול נותר וטמא.

ומתריצין: לא קשיא, אין לדייק מלשון זו, משום דהתנא נסיב נקט ברישא, לפני הזריקה "מועלין", לכן נסיב נקט בסיפא,

209. גירסת השיטה מקובצת.

"ממונא דכהן הוא", הלא הקושיא היא חזקה יותר, וכי אסור באכילה, הרי התורה ציוותה לכהנים לאכלו.

210. כן כתבו התוס'. ויש לדייק מדבריהם, שהזריקה לא הועילה לאימורין, מפני שהיו אסורין לפניו. ויש לפשוט ספיקת התקנת עזרא לעיל הערה 172.

ועוד מקשה, הלא מבואר בברייתא [פסחים נט ב] שאסור לאכול הבשר לפני הקטרת האימורין, ואם כן, מהי קושיית הגמרא, הלא בודאי אסור באכילה, אף אחר הזריקה.

211. גירסת השיטה מקובצת.

ומתין, שחדא מתורצת בחבירתה. אכן,

212. השפת אמת מעיר, למה אמרה הגמרא